

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 624/2012-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. decembra 2012 predbežne prerokoval návrh Ing. I. Ch., Ž., na preskúmanie rozhodnutia Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií sp. zn. VP/55/12-K z 18. septembra 2012 a takto

r o z h o d o l :

Návrh Ing. I. Ch. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnený.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „ústavný súd“) bol 8. novembra 2012 doručený návrh Ing. I. Ch., Ž. (ďalej len „navrhovateľ“), na preskúmanie rozhodnutia Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií (ďalej len „výbor“) sp. zn. VP/55/12-K z 18. novembra 2012 (ďalej len „namietané rozhodnutie“).

Z návrhu vyplýva, že výbor začal proti navrhovateľovi konanie pre nesplnenie povinnosti podľa čl. 8 ods. 5 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. o ochrane verejného

záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov v znení ústavného zákona č. 545/2005 Z. z. (ďalej aj „ústavný zákon o ochrane verejného záujmu“, alebo „ústavný zákon“), v ktorom mu namietaným rozhodnutím uložil pokutu v sume 3 635,27 €.

V predmetnom konaní podal navrhovateľ svoje vyjadrenie podaním zo 6. augusta 2012 a dodatočne si uvedenú povinnosť splnil bez toho, aby skúmal, či sa na neho uvedená povinnosť skutočne vzťahuje. Po doručení namietaného rozhodnutia zistil, že *«povinnosť podať oznámenie sa výslovne vzťahuje na verejného funkcionára podľa odseku 1 (čl. 8). Ten na rozdiel od verejného funkcionára podľa čl. 2 ods. 1 písm. a), c), d), f), h), j) až m), o), q), t) až zk) musí spĺňať ešte ďalšiu „podmienku“, aby spadol pod predmetné ustanovenie a síce musí to byť verejný funkcionár, ktorý v období dvoch rokov pred skončením výkonu verejnej funkcie rozhodol o poskytnutí štátnej pomoci alebo o poskytnutí alebo povolení inej podpory, výhod alebo odpustenia povinnosti vyplývajúcich zo všeobecne záväzných právnych predpisov alebo z individuálnych právnych aktov fyzickým osobám alebo právnickým osobám.*

V opačnom prípade by zákonodarca v čl. 8 ods. 5 odkázal na verejného funkcionára podľa ust. čl. 2 ods.1.

Nakoľko som v období dvoch rokov pred skončením výkonu verejnej funkcie nerozhodol o poskytnutí štátnej pomoci alebo o poskytnutí alebo povolení inej podpory, výhod alebo odpustenia povinností vyplývajúcich zo všeobecne záväzných právnych predpisov alebo z individuálnych právnych aktov fyzickým osobám alebo právnickým osobám, predmetná povinnosť sa na mňa nevzťahovala, a teda som ju ani neporušil...

Takéto rozhodnutie (podľa čl. 8 ods. 1) v období dvoch rokov pred skončením môjho výkonu verejnej funkcie (t. j. 23. 5. 2009 – 23. 5. 2011) neučinila ani samotná regulačná rada, ktorá práve naopak, rozhodovala o ukladaní pokút. Ak aj rozhodnutie alebo súhlas, ktorý by bol nevyhnutnou podmienkou na vydanie takého rozhodnutia takého druhu regulačná rada vydala, nikdy som za také rozhodnutie ani súhlas nehlasoval.».

Podľa navrhovateľa je zrejmé, že čl. 8 ods. 1 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu sa na neho nevzťahuje, preto nemôže byť ani nositeľom povinnosti vyplývajúcej

z čl. 8 ods. 5 tohto ústavného zákona, a preto je „*irrelevantné uložiť mi pokutu za povinnosť, ktorú som nemal, a teda ani neporušil*“.

Vzhľadom na uvedené navrhovateľ ústavný súd požiadal, aby konanie v predmetnej veci bolo zastavené a rozhodnutie o uložení pokuty bolo zrušené.

II.

Podľa čl. 10 ods. 2 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu dotknutý verejný funkcionár môže podať návrh na preskúmanie rozhodnutia výboru na ústavný súd v lehote 30 dní odo dňa doručenia rozhodnutia podľa odseku 1, ktorým bola vyslovená strata mandátu alebo funkcie, alebo do 30 dní odo dňa doručenia rozhodnutia podľa čl. 9 ods. 10, ktorým bolo rozhodnuté o pokute voči verejnému funkcionárovi. Podanie návrhu na preskúmanie rozhodnutia výboru má odkladný účinok. Ústavný súd rozhodne o tomto návrhu do 60 dní odo dňa jeho doručenia. Konanie o preskúmaní takéhoto rozhodnutia pred ústavným súdom upravujú ustanovenia zákona. Rozhodnutie ústavného súdu je konečné.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Podľa § 73a ods. 1 zákona o ústavnom súde sa konanie o preskúmaní rozhodnutia vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov začína na návrh verejného funkcionára, ktorého sa týka rozhodnutie orgánu, ktorý vykonáva konanie o návrhu vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov podľa ústavného zákona o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov.

Podľa § 73a ods. 2 zákona o ústavnom súde o podaní návrhu platí § 20. K návrhu sa pripojí napadnuté uznesenie Národnej rady Slovenskej republiky.

Podľa § 73b ods. 1 zákona o ústavnom súde je účastníkom konania navrhovateľ a výbor.

Podľa § 73b ods. 2 zákona o ústavnom súde o návrhu koná a rozhoduje senát ústavného súdu na neverejnom zasadnutí.

Podľa § 73b ods. 3 zákona o ústavnom súde ak senát ústavného súdu zistí, že konanie verejného funkcionára je v rozpore s ústavným zákonom o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov, rozhodnutie orgánu svojím uznesením potvrdí. V opačnom prípade napadnuté rozhodnutie orgánu senát ústavného súdu nálezom zruší.

Podľa § 73b ods. 4 zákona o ústavnom súde rozhodnutie ústavného súdu je konečné.

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní návrhu navrhovateľa konštatoval, že jeho právomoc preskúmať rozhodnutia výboru vo veciach ochrany verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov je založená čl. 10 ods. 2 ústavného zákona, pričom navrhovateľ ako bývalý člen regulačnej rady je verejným funkcionárom podľa čl. 2 ods. 1 písm. y) ústavného zákona, a teda osobou oprávnenou podať návrh na začatie konania o preskúmanie rozhodnutí výboru.

Z návrhu navrhovateľa a jeho príloh vyplýva, že napadnuté rozhodnutie bolo navrhovateľovi doručené 29. októbra 2012, pričom svoj návrh doručil ústavnému súdu

7. novembra 2012 (na poštovú prepravu podaný 6. novembra 2012), t. j. v lehote ustanovenej v čl. 10 ods. 2 ústavného zákona. Z toho vyplýva, že návrh bol podaný v zákonom ustanovenej lehote.

Po uvedených zisteniach sa ústavný súd sústredil na skúmanie, či návrh navrhovateľa nie je zjavne neopodstatnený.

Z ustanovenia § 73b ods. 3 zákona o ústavnom súde v spojení s čl. 10 ods. 2 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu vyplýva, že predmetom konania o preskúmanie rozhodnutia vo veciach ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov, v rámci ktorého ústavný súd plní funkciu orgánu rozhodujúceho o opravnom prostriedku proti rozhodnutiu výboru, je iba posúdenie konania verejného funkcionára z hľadiska jeho konformnosti s príslušnými ustanoveniami ústavného zákona o ochrane verejného záujmu. Tomu zodpovedá aj zákonná úprava rozhodovania ústavného súdu v tomto konaní; ak senát ústavného súdu po preskúmaní napadnutého rozhodnutia výboru zistí, že konanie verejného funkcionára nebolo v rozpore s uvedeným ústavným zákonom, tak ho zruší, a naopak, ak po jeho preskúmaní dospeje k záveru, že konanie verejného funkcionára bolo v rozpore s ním, tak ho potvrdí.

Z právnej povahy inštitútu predbežného prerokovania návrhu podľa § 25 zákona o ústavnom súde vyplýva, že obdobné právne dôsledky ako potvrdenie napadnutého rozhodnutia má aj odmietnutie návrhu pri jeho predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ku ktorému môže dôjsť aj vtedy, ak ústavný súd zistí, že dôvody, pre ktoré navrhovateľ namieta dotknuté rozhodnutie výboru, sú zjavne neopodstatnené.

Vo svojom návrhu navrhovateľ okrem iného uviedol: *„Aj keď som sa k uzneseniu o začatí konania vyjadril listom zo dňa 6. 8. 2012 a dodatočne som uvedenú povinnosť splnil, pre rýchlosť podania som neskúmal, či sa na mňa predmetná povinnosť skutočne vzťahuje. Po doručení rozhodnutia, v ktorom mi Výbor uložil predmetnú pokutu, som sa bližšie oboznámil s predmetným ustanovením, ktoré som mal porušiť...“* Následne v rámci

svojej argumentácie namietal, že sa na neho povinnosť ustanovená v čl. 8 ods. 5 ústavného zákona nevzťahovala.

Z uvedeného je zrejmé, že navrhovateľ v odôvodnení svojho návrhu uplatnil námietky, ktoré v konaní pred výborom nepredložil.

Postup výboru smerujúci k vydaniu napadnutého rozhodnutia bol v súlade s príslušnými ustanoveniami ústavného zákona o ochrane verejného záujmu, keďže vyzval navrhovateľa, aby sa vyjadril k začatiu konania (čl. 9 ods. 4), pričom na všetky námietky navrhovateľa (aj keď stručne) v odôvodnení napadnutého uznesenia reagoval.

Ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že v prvom rade výbor je orgánom povinným poskytnúť ochranu základným právam a slobodám navrhovateľa. Úlohou navrhovateľa je postupovať v záujme ochrany svojich práv čo najúčinnnejším spôsobom, pod ktorým treba bez pochyb rozumieť aj aktívny prístup k ich ochrane, t. j. predloženie argumentácie na rozhodnutie príslušnému orgánu včas a v náležitej kvalite, aby mohli byť objasnené skutočnosti, ktoré jeho zodpovednosť za porušenie povinnosti vyvracajú.

Z návrhu a jeho príloh vyplýva, že navrhovateľ mal možnosť v predmetnom konaní pred výborom predložiť svoju argumentáciu a túto možnosť aj využil (vyjadrenie zo 6. augusta 2012). Z uvedeného vyplýva, že mohol svojím aktívnym prístupom v záujme ochrany svojich práv zabezpečiť včasné preskúmanie námietok, ním predložených len v konaní pred ústavným súdom, výborom.

Ústavný súd konštatuje, že navrhovateľ predmetnú námietku v pôvodnom konaní vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov, hoci mu bola (mala byť) známa od začiatku tohto konania, neuplatnil. Podľa názoru ústavného súdu právny rámec prieskumného konania podľa čl. 10 ods. 2 poslednej vety ústavného zákona o ochrane verejného záujmu („rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky je konečné“), ako aj jedenásteho oddielu zákona o ústavnom súde (ústavný súd môže rozhodnutie orgánu iba potvrdiť alebo zrušiť) neumožňuje v tomto konaní úspešne uplatniť námietku, ktorá nebola

uplatnená v pôvodnom konaní. Výnimku predstavujú napr. námietky rozporujúce výšku uloženej pokuty či iné podstatné okolnosti, ktoré vyplynú až zo samotného rozhodnutia výboru a dotknutému verejnému funkcionárovi predtým neboli známe (m. m. I. ÚS 91/07).

Z uvedených dôvodov sa ústavný súd uvedenou námietkou navrhovateľa nezaoberal.

Na základe uvedeného ústavný súd konštatoval, že námietky navrhovateľa voči napadnutému rozhodnutiu sú zjavne neopodstatnené a nezakladajú také dôvody na spochybňovanie napadnutého rozhodnutia výboru, ktoré by bolo potrebné posúdiť po prijatí návrhu na ďalšie konanie. Ústavný súd preto návrh navrhovateľa ako celok odmietol už pri predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Nad rámec uvedeného ústavný súd poukazuje na svoju predchádzajúcu judikatúru, v ktorej už odobril v obdobnom prípade vedenom pod sp. zn. II. ÚS 100/07 postup výboru, v ktorom vydal uznesenie podľa označeného ústavného zákona a jeho príslušných ustanovení proti osobe, ktorú je potrebné považovať za verejného funkcionára podľa čl. 8 ústavného zákona, a teda za osobu, ktorá bola povinná podať oznámenie podľa čl. 8 ods. 5 ústavného zákona, v ktorom by buď deklarovala absenciu podmienky uvedenej v čl. 8 ods. 1 až 3 ústavného zákona (t. j. že v období dvoch rokov nerozhodovala o skutočnostiach taxatívne vymedzených v tomto odseku), alebo by podľa čl. 8 ods. 5 písm. a) až d) deklarovala úroveň dodržiavania zákazov uložených čl. 8 ods. 1 písm. a) až e) spolu s prípadnou žiadosťou o udelenie výnimky z týchto zákazov vzhľadom na neprimeranosť zákazu so zreteľom na povahu konania podľa čl. 8 ods. 1 až 3 ústavného zákona.

V závere ústavný súd konštatuje, že návrh navrhovateľa nespĺňal ani všetky náležitosti návrhu podľa § 73a zákona o ústavnom súde (predovšetkým nesplnenie požiadavky povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom), avšak vzhľadom na jeho obsah ústavný súd nepovažoval v tomto prípade za potrebné vyzývať navrhovateľa na odstránenie jeho nedostatkov.

Vzhľadom na tieto skutočnosti ústavný súd návrh navrhovateľa odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnený.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. decembra 2012